

λοι ἐμιμήθησαν τοὺς ἀτρομήτους τούτους ἀεροναύτας καὶ καθ' ἑκάστην ἀπομιμούνται αὐτοὺς, πλουτισθείσης οὐκ ὀλίγον τῆς ἐπιστήμης διὰ πολλῶν καὶ ποικίλων παρατηρήσεων.

Ἀφοῦ ταῦτα ἐν συνόψει ἐξεθέσαμεν, ἐπάναγκες εἶναι νὰ ἐκθέσωμεν καὶ τὸν τρόπον, δι' οὗ κατασκευάζονται τὰ ἀερόστατα καὶ πληροῦνται αἰρίου καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὰ ἀέρια ταξιῖδια. Τοῦτο ὅμως θέλομεν πράξει ἐν ἐπομένῳ τεύχει.

Ι. Α. ΜΑΡΓΑΡΗΣ

(Ἔπεται τὸ τέλος)

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝ ΝΙΜῃ ΟΙΚΙΑΝ ΤΟΥ ΡΕΒΟΥΛ (*). ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΣ Μ.

Τὸ περιεργώτερον τῶν ὕσων ἐπεσκέφθην εἰς Νίμην ἢ Νέμαυσον ἀναντιρρήτως ἦτο ὁ ποιητὴς τῆς πόλεως ταύτης. Εἶχον ἐπιστολὴν τινα τοῦ κυρίου Τέιλορ φέρουσαν τὴν ἐξῆς περίεργον ἐπιγραφὴν—«Πρὸς τὸν κύριον Ρεβούλ ποιητὴν καὶ ἀρτοποιόν.» Εἶχον ἀναγνώσει στίχους τινὰς αὐτοῦ καὶ μοι ἐφάνη νῆσαν ὠραιότατοι, ἀλλ' ἐν τῷ προκατελλημένῳ πνεύματί μου ὀλίγοι τινὲς ἀναμνήσεις διετηροῦντο.

Φθάσας λοιπὸν εἰς Νέμαυσον ἐπεσκέ-

(*) Σ. Μ. Ἰωάν. Ρεβούλ, ποιητὴς γάλλος, ἐγεννήθη εἰς Νέμαυσον κατὰ τὸ ἔτος 1776, καὶ ἀπέβηκε κατὰ τὸ 1864. Ἦτον ἀπλὸς ἀρτοποιὴς καὶ ἀπέκτησε φήμην διὰ τὰς Ποιήσεις του, τῶν ὁποίων ἡ καλλιτέρα συλλογὴ ἐδημοσιεύθη κατὰ τὸ ἔτος 1836. Ἐν τῇ συλλογῇ ταύτῃ διακρίνεται τὸ ποίημα *L'ange et l'enfant*, ὅπερ ἀνέδειξεν αὐτὸν ποιητὴν. Ἐκτὸς δὲ τούτων ἔγραψε καὶ διάφορα δράματα καὶ ἐπιστολάς, ὧν τινες ἐδημοσιεύθησαν ἐν ἔτει 1865 ὑπὸ τοῦ βαρῶνος Gaston de Flotte ἐν τῇ *Δυναμνήσει* αὐτοῦ.

φθην κατὰ πρῶτον τὸν Ρεβούλ. Νεὸς τις, δὲν ἐξελθὼν τοῦ ξενοδοχείου συνήντησα καὶ τὸν ἐποῖον ἡρώτησα περὶ τῆς κατοικίας ἐκείνου, γοητευθεὶς ἀναμφιβόλως ἐκ τῆς περιεργείας ἐνὸς ξένου, προσεφέρθη νὰ με ὀδηγήσῃ. Ἐδέχθην.

Πρὶν ἢ φθάσωμεν διήλθομεν ἐκ τῆς πλατείας τῆς Κονίστρας τοῦ ρωμαϊκοῦ ἀμφιθεάτρου. Ἐστρεψα πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τὴν κεφαλὴν μήπως ὁ ρωμαῖος γίγας, ἐν τῇ στιγμῇ ταύτῃ, μετατρέψῃ τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ τὰς σκέψεις μου.

—Διερχόμεθα ἐκ τῆς Κονίστρας τοῦ ρωμαϊκοῦ ἀμφιθεάτρου, μοι εἶπεν ὁ ὀδηγός μου—Εὐχαριστῶ, δὲν τὴν ἐβλεπον· τῷ ἀπεκρίθην.

Εἰς ἀπόστασιν πεντήκοντα θημάτων ἐστάθη εἰς τὴν γωνίαν μικρᾶς τινοῦ ὁδοῦ καὶ μοι ἔδειξε τὴν οἰκίαν, εἰς ἣν κατῴκει ὁ Ρεβούλ. Τὸν ὑπαχρίστησα καὶ τὸν ἡρώτησα εἰς κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην θὰ τὸν εὕρισκον ἐκεῖ. Ὁ ὀδηγός μου παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὰς ἡμιανεωγμένας θύρας καὶ εἰπὼν μοι ὅτι ἦτο εἰς τὸ ἀρτοποιεῖόν του, ἀνεχώρησεν.

Ἐμείνα ἐπὶ τινα στιγμὴν σκεπτικὸς κρατῶν τὴν ἐπιστολὴν ἀνὰ χειρὸς καὶ συλλογιζόμενος περὶ τῆς ὑποδοχῆς, ἣν θὰ μοι ἔκαμνεν ὁ περίεργος ἐκεῖνος ἀνθρωπος. Θὰ μοι ὠμίλει περὶ ποιήσεως ἢ περὶ ἀλεύρων; περὶ ἀκαδημίας, ἢ περὶ γεωργίας; περὶ δημοσιογραφίας ἢ περὶ σιτηρῶν; Ἐγίνωσκον ἤδη ὅτι θὰ τὸν εὕρισκον μέγαν, ἀλλ' ἤγνόουν εἰς ἂν θὰ τὸν εὕρισκον καὶ ἀπλοῦν.

Εἰσῆλθον.

—Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ πρὸς τὸν κύριον Ρεβούλ;

—Εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον.

—Μία ἐπιστολὴ τοῦ κυρίου Τέιλορ

—ὦ! Πῶς ἔχει;

—Ἐντελῶς καλὰ.

Ἦρχισε ν' ἀναγινώσκῃ.

Ἐνῶ ἀναγινώσκει τὸν παρετήρουν. Ἦτο ἀνὴρ τριάκοντα πέντε μέχρι τρι-

ἀκοντα ἐπτά ἐτῶν ἀναστήματος χαμηλωτέρου τοῦ μετρίου, ὕψους καστανοχορόου, σχεδὸν ἄραπος, ἡ κόμη του μέλαινα καὶ στιλπνὴ καὶ οἱ ὀδόντες του λευκοὶ ὥς τὸ σμάλτον.

Μόλις ἐφθασεν εἰς τὸ ὄνομά μου μ' ἐθεώρησε καὶ μ' ἐχαιρέτησε πάλιν. Τὸ βλέμμα του ἦτο ταχύ καὶ βαθύ, καὶ τότε ἠγνόησα ὅτι εἶχε μεγαλοπρεπεῖς ὀφθαλμοὺς, ὁμοιάζοντας τοὺς ζωηροὺς καὶ ὑγροὺς ὀφθαλμοὺς τῶν Ἰνδῶν, πεπλασμένους ὅπως ἐκφράζωσι τὴν ἀγάπην καὶ τὴν δρῆν.

— Κύριε, μοι εἶπεν, ἀληθῶς πρὸς τὸν Βαρῶνα Τέτ'ορ δὲν ἔχω εἰμὴ ὑποχρεώσεις, καὶ ἄγνοῶ, πῶς ποτὲ θὰ δυνηθῶ νὰ ἐκπληρώσω τὰς πρὸς αὐτὸν ταύτας ὑποχρεώσεις μου. Θέλετε νὰ μοι ἐπιτρέψητε νὰ φερθῶ πρὸς ὑμᾶς μετ' ὧλης τῆς ἀπλότητος καὶ τῆς ἐλευθερίας;

— Ναί, σὺ, περκαλῶ.

— Ἦλθετε νὰ ἴδῃτε τὸν ποιητὴν, καὶ ὄχι τὸν ἄρτοποιόν; Ἀπὸ τῆς τετάρτης ὥρας τῆς πρωῒς μέχρι τῆς πέμπτης τῆς ἑσπέρας εἶμαι ἄρτοποιός, ἀπὸ δὲ τῆς πέμπτης μέχρι τοῦ μεσονυκτίου εἶμαι ποιητής. Ἐὰν θέλητε ἄρτους, ἰδοὺ. Ἐὰν θέλητε στίχους, ἐπανεέλθετε κατὰ τὴν πέμπτην ὥραν.

— Θέλω ἐπανελθεῖν περὶ τὴν πέμπτην ὥραν.

Τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσῆλθον δύο ἢ τρεῖς ἀγορασταί. «Βλέπετε, μοι εἶπε, δὲν θὰ εἶχομεν μιᾶς στιγμῆς ἡσυχίαν».

Ἦνεώχθη ἡ θύρα ἔνθα ἦτο ὁ κλίβανος καὶ ἐπαρουσιάσθη ὑπρέτης τις.

— Ὁ κλίβανος ἐθερμάνθη, κύριε,

— Πέμψον τινὰ εἰς τὸ ἄρτοποιεῖον, διότι θὰ φουρνίσω τοὺς ἄρτους.

Γυνὴ τις κατέλαβε τὴν θέσιν του.

— Τὴν πέμπτην ὥραν, μοι εἶπεν. — Βεβαίως. Εἰσῆλθε νὰ ψήτῃ τὸν ἄρτον του.

Ἐξῆλθον περκαδόξως, συλλογιζόμενος περὶ τοῦ φουράματος τούτου ἀπλότητος

καὶ ποιήσεως. «Ὅλα ταῦτα ἦσαν πλαστὰ ἢ φυσικὰ; Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐπαίξε κωμωδίαν, ἢ εἰλικρινῶς ἠκολούθει τὸν διττὸν μηχανισμόν τοῦ ὀργανισμοῦ του; Τοῦτο μετ' ὀλίγον θὰ ἐμάνθωνον. Περιεφερόμην τυχαίως καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν τριῶν ὥρῶν, τοῦ χρονικοῦ τοῦ τοῦ διαστήματος μεταξὺ τῆς πρώτης καὶ τῆς μελλούσης δευτέρας συνεντεύξεως. Ἄγνοῶ τί εἶδον. Ἦμην βῆθισμένος εἰς σκέψεις ὅλως κοινωνικὰς. Ὁ λαὸς οὗτος, ἐξ οὗ πρὸ πενήτηκοντα ἐτῶν τοσαῦτα προήχθησαν, ἀφοῦ ἔδωκεν εἰς τὴν Γαλλίαν στρατιώτας, δημαγωγούς καὶ στρατάρχας, θὰ προσέφερε καὶ ποιητάς. Τὸ βλέμμα τοῦ Θεοῦ εἰσέδυσσε, τέλος πάντων, εἰς τὰ ἔγκατα τῆς ἡμετέρας Γαλλίας; Ὁ λαὸς εἶχε τὸν Λαμαρτίνόν του.

Ἐπανεῆλθον κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν. Ὁ Ρεβουλ μὲ περιέμενεν εἰς τὴν μικρὰν θύραν τῆς διόδου. Εἰς τὸ ἀνοικτὸν ἄρτοποιεῖον ἑστέρως τις εἶχε τὴν φροντίδα τῶν πωλήσεων. Ἐπροχώρησε βήματά τινα πρὸς ἐμέ. Εἶχε μεταβάλει τὸ ἔνδυμά του. Ἦτο ἀπλούστατα ἐνδεδυμένος μεταξὺ λαοῦ καὶ μέσης τάξεως.

Ἀνῆλθομεν μικρὰν τινα ἐλιγματοικὴν κλίμακα καὶ εἰσῆλθομεν εἰς σιταποθήκην, ἔνθα ἦσαν ἀποθηκευμένοι εἰς κεχωρισμένους σωροὺς διαφόρων ποιοτήτων σῖτοι, καὶ διὰ μέσου τούτων εἰσῆλθομεν εἰς μικρόν τι δωμάτιον.

— Ἰδοὺ, μοι εἶπεν ὁ Ρεβουλ, κλειῶν τὴν θύραν, κεχωρισμένοι τοῦ ὕλικου κόσμου, ἐν μέτῳ τοῦ κόσμου τῆς ἰδανικότητος. Τοῦτο εἶναι τὸ ἁγιαστήριον. Ἐνταῦθα μόναι ἡ προτευχὴ, ἡ ἔμπνευσις καὶ ἡ ποίησις ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέλθωσιν. Ἐν τῷ ἀπλουστάτῳ τούτῳ δωματίῳ διῆλθον τὰς ἡδυνάτερας στιγμὰς τοῦ βίου μου, στιγμὰς διανοητικῶν ἐργασιῶν καὶ ὀνειροπολήσεων.

Πράγματι τὸ δωμάτιον τοῦτο εἶχε σχεδὸν μοναχικὴν ἀπλότητα. Λευ-

νην καὶ τὰ παράθυρα, τινὰ ἐκ ψιάθης καθίσματα, γραφεῖον ἐκ ξύλου καρυῆς, καὶ τὶς εἰκὼν τοῦ ἐσταυρωμένου, ἦσαν τὰ ἐπιπλά του. Ἡ βιβλιοθήκη του συνέκειτο ἀπὸ τὴν Παλαιὰν Γραμμὴν καὶ τὸν Κοριήλιον.

— Ἀργομαί, τῷ εἶπον, νὰ ἐννοῶ τὴν διττὴν ζωὴν σαι, ἥτις μέχρι τοῦδε μοὶ ἐφαίνετο ἀσυμβίβαστος.

— Οὐδὲν ἀπλούστερον. Ἡ μία ὑπηρετεῖ τὴν ἄλλην. Ὅταν οἱ θραχίονες ἐργάζονται, ἡ κεφαλὴ ἀναπαύεται, καὶ ὅταν οἱ θραχίονες ἀναπαύονται, ἡ κεφαλὴ ἐργάζεται.

— Ἀλλὰ, (μὲ συγχωρεῖτε διὰ τὰς ἐρωτήσεις) κατὰ ἕσθε ἐκ μεγάλης εἰκογενείας;

— Εἶμαι υἱὸς ἐργάτου.

— Ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἐλάβετε παιδείαν τινά;

— Οὐδεμίαν.

— Τί σὰς ἔκαμε ποιητὴν;

— Ἡ δυστυχία.

Παρετήρουν περίξ ἐμοῦ τὰ πάντα ἐφαίνοντο τόσον γαληνιαῖα, τόσον ἥσυχα καὶ τόσον εὐτυχῆ, ἐν τῷ μικρῷ ἐκείνῳ δωματίῳ, ὥστε ἡ προφερθεῖσα λέξις δυστυχία, ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ ἐκεῖ ἡχώ.

— Ζητεῖτε, ὡς φαίνεται, ἐξήγησιν εἰς ὅ,τι σὰς εἶπον;

— Καὶ δὲν τὴν εὕρισκω, τὸ δημολογῶ.

— Διήλθετέ ποτε ἀπὸ τινος τάφου χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήτῃτε;

— Ναί, καὶ ἐβλεπον τὸν χόρτον πρασινότερον καὶ τὰ ἄνθη ζωηρότερα.

— Ναί! Τῷόντι ἰστάμεθα ἐφ' ἐνὸς τάφου.

Ἐν δάκρῳ ἐφάνη εἰς τὰ ἄκρα τῶν ὀφθαλμῶν του. Τῷ ἔτεινον τὴν χεῖρα.

— Ὅθ' ἐννοήτε, θεοβλαῖως, ἐξηκολούθησεν, τί ἐστὶ βαθεῖα λύπη, ἣν ματαίως προσπαθεῖ τις νὰ διχσκεδάσῃ. Οἱ περιστοιχοῦντές με ἦσαν ἄνθρωποι τῆς τάξεώς μου, ψυχαὶ ἀγαθαί, ἀλλὰ κοιναί.

Ἀντὶ νὰ μοὶ εἴπωσι, κλαῦσον, καὶ ἡμεῖς μετὰ σοῦ θὰ κλαύσωμεν, προσπαθήσαν νὰ μὲ παρηγορήσωσι· τὰ δάκρυά μου, τὰ ὅποια εἶχον ἀνάγκην νὰ ρεῦσωσιν, εἰσέδυσαν εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ κατεπλημύρυσαν αὐτήν. Ἐξήτησα τὴν ἀπομόνωσιν, καὶ, ἐν ἐλλείψει ψυχῶν δυναμένων νὰ ἐννοήσωσιν, ἐκλαυσα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Τὰ ἀγνὰ καὶ θρησκευτικὰ ταῦτα δάκρυά μου ἔλαβον χαρακτῆρα ποιητικὸν καὶ ὑψηλόν, ὃν οὐδέποτε εἰς τοὺς λόγους μου παρετήρησα. Αἱ ἰδέαι μου διετυπώθησαν εἰς τὴν διέμειν, πρὸς ἐμὲ σχεδὸν ἄγνωστον, καὶ ἐπειδὴ αὗται ἔτεινον πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐν ἐλλείψει συμπαθειῶν πρὸς τὴν γῆν, ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς αὐτάς πτέρυγας καὶ ἀνῆλθον πρὸς Αὐτόν.

— Οὕτως εἶναι, τῷ εἶπον, (ὡς νὰ μοὶ εἶχεν ἐξηγήσει τὸ ἀπλούστερον πᾶν γινῶσκον τοῦ κόσμου) καὶ ἤδη τὸ ἐννοῶ. Οὕτω γίνονται οἱ ἀληθεῖς ποιηταί. Εἰς πόσους εὐφυεῖς δὲν λείπει εἰμὴ μόνον ἡ δυστυχία διὰ νὰ γίνωσιν ἄνδρες δαιμόνιοι! Μοὶ εἶπατε διὰ μιᾶς μόνης λέξεως τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς σας, ἣν γινώσκω ἤδη, ὡς γινώσκω καὶ ὑμεῖς.

Ἐπειτα προσθέσατε εἰς τὰς ἀτομικὰς λύπας, τὰς δημοσίας. Ἀναλογισθῆτε τὸν ποιητὴν, ὅστις βλέπει περὶ αὐτοῦ καταπίπτοντα, ὡς φύλλα τοῦ φθινοπώρου, ὅλα τὰ θρησκευτικὰ αὐτοῦ αἰσθήματα, ὅλας τὰς πολιτικὰς πεποιθήσεις, καὶ ὅστις μένει ὡς δένδρον ἀποφυλλισμένον, περιμένον τὴν ἀνοιάν, ἥτις ἴσως δύναται νὰ μὴ ἐπανέλθῃ. Συλλογισθῆτε λοιπὸν, τί ὑποφέρετε νὰ βλέπητε τὰς ἀγίας εἰκόνας, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἡ μήτηρ σας νήπιον σὰς ὠδύνηται διὰ νὰ προσευχῇ, κατεστραμμένας καὶ συρομένας εἰς τὴν λάσπην, συλλογισθῆτε νὰ βλέπητε τοιαῦτα πᾶσι ματα εἰς Νίμην, εἰς τὴν ἀρχαίαν ταύτην τῶν πολιτικῶν ἐρίδων πόλιν, ἐνθα σχεδὸν ὅλαι αἱ ἀναμνήσεις εἰσὶ μίση, καὶ ἐνθα τὸ αἶμα ἔρρευσε τόσον ταχέως καὶ

ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον!... (*) Ω! ἐὰν δὲν εἶχον τὴν ποίησιν διὰ νὰ κλαύσω καὶ τὴν θρησκείαν νὰ παρηγορηθῶ, τί θὰ ἦμην, Θεέ μου!

— Πάντες ἔχομεν τὰ αὐτὰ ἡ παρὰ πλῆσια. Πίστευσάτε μοι, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἕκαστος ποιητής, ἐν ἀνάγκῃ, εἶναι καὶ ἄνθρωπος τῆς κοινωνίας. Τὸ ἔδαφος τῆς ποιήσεως ἡρῶνθη ἐκ τῆς πολιτικῆς. Αἱ ἐπαναστάσεις τὸ ἐκκαλιέργησαν διὰ τοῦ ξίφους, οἱ πατέρες μας τὸ ἐπότισαν μὲ τὸ αἷμά των. Ἄς σπείρωμεν τὸν λόγον καὶ αἱ πεποιθήσεις θέλουσι βλαστήσει.

— Σεῖς ἔχετε ὀλόκληρον βασίλειον, τὸ θέατρον, ἐγὼ δὲ μόνον ἓνα κῆπον. Ἀδιάφορον, θέλω καλλιιεργεῖ ἐν τῷ κήπῳ τὰ ἄνθη καὶ θὰ πλέκω ἐξ αὐτῶν στεφάνους, οὓς θέλω ρίπτει ἐφ' ὑμῶν....

— Μοὶ ἐπετρέψατε τὴν συνέντευξιν ταύτην ὅχι διὰ νὰ μοὶ κάμντε χαριτολογίας, ἀλλὰ διὰ νὰ μοὶ ἀναγνώσῃτε τοὺς στίχους σας.

— Τὸ ἐπιθυμεῖτε εἰλικρινῶς, ἡ περιεργείας καὶ φιλοφροσύνης ἔνεκεν;

— Νομίζω ὅτι τοσοῦτον ἤδη γνωρίζομεν ἀλλήλους, ὥστε αἱ τοιαῦται ἐρωτήσεις εἰσὶν ὅλως περιτταί.

— Ἐχετε δίκαιον. Ἰδοὺ. Ὅταν βαρυνθῇτε, θέλω παύσει.

Ἦρχισε ἀπὸ τοὺς πρώτους στίχους παρετήρησα εἰς τὴν φωνὴν του τὸν τόνον, ὅστις οὐσιωδῶς ἀνήκει εἰς τὴν νέαν σχολὴν, τὸν τρόπον ἐκείνον τοῦτέστιν, ὅστις πολλάκις μοὶ ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βιγνὺ, τοῦ Λαμαρτίνου καὶ τοῦ Οὐγγῶ, καὶ ὅμως ὁ Ρεβούλ οὐδένα ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ἐγνώριζε, διότι εἰς τοὺς νεωτέρους στίχους ὑπάρχει μία μελωδία ἄγνωστος εἰς τοὺς στίχους τῆς παλαιᾶς σχολῆς.

(*) Σ. Μ. Ἐνταῦθα ὁ [Ρεβούλ] ὑπαινίττεται τὰς κατὰ τὸν 15^{ον} αἰῶνα ἐν τῇ πόλει ταύτῃ συμβάσας αἰματηρὰς σκηνὰς ὡς ἐκ τῶν θρησκευτικῶν πολέμων, συνεπεία τῶν ὁποίων μέγα μέρος τῶν κατοίκων αὐτῆς ἠτπάσθη τὸν κληδισμόν.

ZAK. ANΘ. ETOS B.

Ἐνῷ ὠμίλει παρετήρουν τὸν ἄνθρωπον τοῦτον. Ἡ φυσιογνωμία του περὶστὴ χαρακτηρὰ νέον, τὸν χαρακτηρὰ τῆς πίστεως. Μεγάλῃ ἐξωτερικῇ πεποίθησις ἐξεδηλοῦτο καθόσον ἀνεγίνωσκε, καὶ κατὰ τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ ἀνεγίνωσκε.

Διήλθομεν οὕτω τέσσαρας ὥρας· ἐκεῖνος μὲν ἀπαγγέλλον στίχους, ἐγὼ δὲ ὁμιλῶν. Χειρόγραφα, τετράδια, χαρτιά, ὅλα ἐξήλθον ἐκ τινος συρταρίου. Ὅτε τῷ ἐπέδειξα σελίδας τινὰς διορθωμένας, μοὶ εἶπεν— «Ὅσον ἀφορᾷ ταύτας, θὰ τὰς ἀναγνώσῃτε ὑμεῖς μόνος, ἀργότερα, αὔριον.— ναι; * Διότι εἶναι στίχοι ἀπευθυνόμενοι πρὸς ὑμᾶς, τοὺς ἐσχεδίασα ἐνῷ σὰς περιέμενον. Ἀλλ' ἄς ὑπάγωμεν νῦν νὰ ἴδωμεν τὸ ἀμφιθέατρον. Καὶ νὰ ἦσθε ἡσυχος, ὅτι θὰ μεταβάλλωμεν ποίησιν, διότι διεφύλαξα τὴν καλλιτέραν διὰ τελευταίαν.»

Ἦδη γινώσκετε τὸν ἄνθρωπον, ὡς ἐγώ.

(A. Dumas pere.)

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Η ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑ Ἡ Η ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΤΗΠΟΛΙΤΣΑΣ, δραματικὸν δοκίμιον εἰς πράξεις· τέσσαρες ὑπὸ Γεωργίου Ἀνδρικοπούλου. Ἐν Ζακύνθῳ

(Συνέχεια καὶ τέλος· βλ. προηγ. φυλ.)

Ἄν ἦνε ἀληθές ὅτι τὸ δράμα εἶνε τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας τὸ ποικίλον καλειδοσκοπίον, ἀναμφιβόλως ἕκαστος δραματοποιὸς ὀφείλει, ὡς ἐρρέθη ἀνωτέρω, νὰ μελετήσῃ βαθύως τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, ἧς ὀφείλει νὰ διαγράψῃ τὰ ἰσχυρότατα πάθη, τὰ κρυπτότατα μυστήρια καὶ τὰς λεπτοτάτας κινήσεις,